

**MICHAELA
KUKLOVÁ (54):**

„DOKTOŘI MI VRÁTILI

sebevědomí.“

VIZITKA

- Herečka, dabérka, malířka
- Narodila se 8. dubna 1968 v Praze
- Vystudovala DAMU.
- První větší filmovou roli získala v roce 1981 ve snímku Skleněný dům. Do povědomí diváků se zapsala o dva roky později díky filmu Třetí skoba pro kocoura. Nezapomenutelná je ale hlavně jako pohádková Jasnenka.
- Objevila se ve filmech Učitel tance, Andělská tvář a v seriálu Ordinace v růžové zahradě.
- Momentálně hraje v Hudebním divadle Karlín, v Gongu, Divadle U Hašičů a ve Strašnickém divadle. Letos čeká premiéra hry Vše je dovoleno.
- Byla vdaná za herce a producenta Jiřího Pomeje. Má jednoho syna.

**Desetiletí
vypadá filmová
představitelka
populární Jasněnky
stejně půvabně.
Můžou za to prý
geny a radost ze
života.**

Tu neztratila ani v nedávné minulosti, kdy musela čelit rakovině prsu. S nemocí se nezavřela mezi čtyři stěny a otevřeně o všech peripetiích, které se s ní pojily, mluvila. Nejedna žena v podobné situaci se na ni obrátila, když byla sama na dně se silami.

Vnímáte pořád jako správný krok jít s pravdou veřejně ven? Nebylo by bývalo třeba jednodušší mlčet a ve větším klidu si těžkými chvílemi projít sama?

Určitě by to bylo mnohem jednodušší, ale neznala jsem nikoho, kdo by věděl, že můžou selhat zobrazovací metody, natož i dvě naráz. Žít s vědomím, že mlčím a kvůli tomu si i další ženy můžou myslet, že jsou zdravé, protože prošly bez nálezu a že ten útvar, který cítí, je tedy nějaká združeninka, jsem vážně nechtěla. Bylo to správné rozhodnutí. Navíc díky otevřenosti jsem měla možnost psychicky i jinak pomoci docela velkému množství pacientek. Je úžasné sejmout z člověka paralyzující strach a posílit víru v dobrý konec.

Obracejí se na vás ženy i teď?

První dva roky jich bylo nejvíc, sama jsem se seznamovala se situací, jak moc rozšířená tahle nemoc je. Byla jsem převápená. Zvláště smutné je, že postihuje velmi mladé ženy. Jsem šťastná, že se lá říct, že pokud je nemoc podchycena čas, úspěšnost léčby je téměř stoprocentní.

Když se vrátíte zpět, jaký moment během nemoci byl nejtěžší?

Atřím k malému množství žen, které měly strach o život. Přijde mi, že jde o nějaký ochranný mechanismus, když člověk ví, že je pro někoho nepostradatelný nebo tak něco. Takže nejtěžší pro mě bylo smířit se s mastektomií (odstraněním prsu, pozn. autorky).

Manželem Michaely byl herec Jiří Pomeje.

Jak jste si udržovala vnitřní klid, který vám nedovolil bát se?

Řekla bych, že zafungovala minulost, kdy jsem prožívala léta panický strach o celou svou budoucnost. Prožila jsem i strach o život neteře a další těžké věci. Své onemocnění jsem vnímala podobně jako chřipku. Mně nahánělo obavy jen to, aby se o mě nebál syn, abych mohla dál fungovat, zajišťovat příjem a vše v chodu. Jakmile jsem byla po operaci, už jsem věděla, že se ničeho bát nemusím. Bolest byla snesitelná

„PŘESTALA JSEM SE TRÁPIT MALICHERNOSTMI.“

a mohla jsem hned pracovat. Nutno poděkovat za výjimečný přístup k pacientům mojí onkoložce, paní profesorce Petře Tesařové, která dokáže působit velmi uklidňujícím dojmem. Stejně tak plastický chirurg profesor Andrej Sukop má tenhle dar. Oba mi dokázali navrátit sebevědomí, které jediné utrpělo největší zásah.

Zrovna nedávno jste zveřejnila kontrolní výsledky, které dopadly dobře. Jak moc obtížné je čekat pravidelně na ortel lékařů?

Ve mně je stále silná víra, že jsem v pořádku. Víím, že návraty nemoci se občas dějí,

Na archivním snímku se synem Romanem, jehož otcem je moravský podnikatel.

ale tohle vědomí mě pouze přimělo radovat se ze života každý den. A to znamená mnohé. Když si začnete vážit té nejvzácnější veličiny, jakou je váš čas, přestanete se trápit malichernostmi. Přestanete lpět na lidech, kteří si vás neváží a nejsou pro váš život lidským přínosem. Naučíte se říkat ne a velmi dbáte na to, abyste se věnovala věcem, které vás baví. Neříkám, že v průběhu kontrol trochu obavy nemívám, ale vyložené o strach nejde. Moje víra je velmi silná.

Jak si takovou nemoc zpracovává máma od dítěte, jestli jste třeba i přemýšlela o tom, co by nastalo, kdyby...

Napadne vás to, je to přirozené, potřebovala jsem si tedy pouze vyřešit, jak by bylo o Romiho postaráno, aby se případný zásah do jeho života obešel bez dalších traumatizujících změn. Byla to otázka jednoho krátkého rozhovoru, poté jsem okamžitě tuto myšlenku mohla zapomenout.

Je náročné vychovávat syna? Přece jen, my ženy tomu jejich světu občas příliš nerozumíme...

Netuším, jestli vychovávám dobře, dalo by se říct, že vlastně nevychovávám, jen jdu příkladem. Když je potřeba, vysvětlím svůj pohled na věc. Dělán věci tak, jak je cítím. Doma máme klid, nikdo nezvyšuje hlas, vládne dobrá nálada a v podstatě je výjimečné, abych s Romim musela něco řešit.

Za čím si stojíte, co hodláte synovi vštípit a předat do života především?

Byla bych ráda, aby byl dobrým člověkem a věděl, že síla je v rodině. Snažím se respektovat a podporovat jeho osobnost, soukromí, pocity. Můj táta říkával: „Chci, aby děti měly všechno,

Vidět ji můžete v muzikálu *Alenka v říši divů*.

pak udělají vše pro to, aby si svůj standard udržely." Jako dítě jsem ale nebyla vedená k tomu, abych doma musela pomáhat, udržet uklizený pokojík pro mě byla utopie, ale přesto jsem byla ze dne na den schopná se postavit k dospělému životu zodpovědně. Táta byl živitel, maminka pečovala o domácnost a o nás. Tak mi šli příkladem a já jsem převzala obojí. Byla jsem živitel i pečovatelka. Jen v partnerství s touto syna jsem si mohla dovolit být pouze v úloze pečovatelky. Ale moc mi to nešlo. Neumím být závislá.

Co bylo po rozchodu nejsložitější, když jste zůstala se synem sama?

Náročné to bylo tehdy, když jsem Romču vozila do šesté třídy každé ráno do školy a odpoledne ze školy pětadvacet kilometrů tam a zase zpět. Do toho kroužky. Jeho táta totiž žije daleko. Pokud jsem měla v týdnu víc zájezdových představení, tak jsem nemohla dostatečně spát. Což se děje i teď, vstáváme v šest, musím ho odvézt na autobus. Jinak je všechno radost, nic těžkého v tom nevidím. Jsem zvyklá být činná až osmnáct hodin denně. Baví mě pracovat, udržovat věci v pořádku, a když je to nutné, na odpočinek si čas udělám.

Jak jste se smířila s tím, že ten pravý, s nímž byste mohla zestárnout, vám do života nepřišel?

Snadno, vše má svoje. Asi jsem už příliš zvyklá na svou samostatnost a svobodu. Jsem ze svého manželství poznamenána. (Michaela byla vdána za herce a producenta Jiřího Pomeje, pozn. autorky.) Nedokážu zapomenout, jak těžký to byl život a podvědomě se bojím přijít o klid, jistoty a pocit bezpečí, které si dokážu dopřát, když jsem sama.

Režisér Zdeněk Troška Michaelu obsadil do role princezny v populární pohádce *O princezně Jasněnce a létajícím ševci*.

Brzy oslavíte půlkulatiny, je vyšší věk pro herečku nějakým způsobem omezující, v tom našem českém rybníčku?

Říká se, že pro herečky od středního věku rolí ubývá, ale divadla se to asi naštěstí netýká.

Pět nej

MICHAELA KUKLOVÉ

NEJMILEJŠÍ MÍSTO NA SVĚTĚ: Domov!

NEJOBLÍBENĚJŠÍ JÍDL: Čerstvý nebo opečený rohlík s máslem.

NEJLEPŠÍ RADY, KTERÉ JSEM DOSTALA: Byly od života: Nejcennější veličinou je čas, nedrž si v životě lidi, kteří si tě nevážejí nebo ti nedůvěřují. Raduj se, když se nic špatného neděje, měj trpělivost, pili a nelituj se.

NEJVĚTŠÍ OMYL, KTERÉHO JSEM SE DOPUSTILA: Neuposlechnutí svého instinktu.

NEJDŮLEŽITĚJŠÍ LIDI PRO MĚ JSOU: Rodina, přátelé a všichni, kteří jdou cestou dobra.

Pocítujete s blížící se číslovkou 55 nějakou zásadní změnu? Třeba se vám přeskupily hodnoty, víc žijete naplno... Snáz se unavím. Ale to mi nebrání zvládat vše naplno. Jen ve volném čase jsem nejraději v klidu doma. Omezila jsem návštěvy přátel a soukromých společenských aktivit, aby bylo víc času v klidu doma poklízet, uvařit, malovat, posekat trávu...

Desetiletí vypadáte naprosto báječně. Jaký je váš fígl na „zastavení času“?

Z mého pohledu mám tři základní ingredience – geny, střídma zdravá strava a radost ze života. Myslím, že je velký rozdíl v tom, jak jsem vypadala v nešťastných letech, a jak vypadám dnes v těch šťastných. A nejde o věk, vrásky, ale o vyzařování.

Velkým koníčkem, ke kterému jste se vrátila, je malování. Co vám dává?

Jestli je pro mě na malování něco fascinujícího, tak je to cesta poznávání, co jsem schopna vytvořit. Sice mám nejraději realismus, ale těším se třeba na kubismus, abstrakci a naivní umění. Což bude nejspíš jen vybočení pro radost. Tím, že nemám větší ambice, než si alespoň jednou dopřát výstavu, nejsem svázána potřebou usilovat o to, co se považuje za umění. Pro mě má její hodnotu obrazy, které bych si dovedla představit ve svém obýváku. Obrazy, které ve mně svou atmosférou vyvolávají příjem-

„UŽ JSEM PŘÍLIŠ ZVYKLÁ NA SVOJI SVOBODU.“

né pocity. A tak maluju to, na co se sama ráda dívám. Zachycení přírody, zvířat, lidských výrazů, pocitů, zákoutí, zátiší...

Na co se teď vůbec nejvíce těšíte?

Opakuji to stále dokola. Těším se na každý den. Život mě naučil jednu báječnou věc, na všem nacházet to dobré. Takže i když jsem šla třeba na operaci, těšila jsem se, že to pro mě bude týden dovolené. Jen ležet, chodit na procházky, číst si, nechat o sebe pečovat druhé, mít třikrát denně jídlo až pod nos. A ono to tak potom je. Bolest (pokud nejde o zuby a hlavu) umím docela négovat. Jinak, na jaře budu zkoušet novou hru, mám hodně představení a jedním ještě o dalších pracovních nabídkách, tak to bude, zdá se, velmi naplněný čas.

■ KATEŘINA POKORNÁ